

риант на посвещение в хайдутство. Това, обаче, не означава, че трябва да бъде подминат този текст, в който чрез архаични представи се осмисля хайдутинът като тип герой във фолклорната култура. Още повече, че мотивът за поглъщането е широко разпространен във фолклора и по-конкретно в епоса и вълшебната приказка.⁵⁶

Искам да обърна внимание на една очертала се взаимозависимост в разгледания дотук материал от Сливенско. Обозначаването на параметрите на годишния хайдушки цикъл винаги е съпроводено с преодоляване на определено пространство, при което се оформят две основни пространствени опозиции. Д о л у /юг, населено място, културно пространство/ - г о р е /север, гората, некултурно пространство/, когато става дума за началото на хайдушкия цикъл и в обратен ред /горе- долу/- за края му.

Втората пространствена опозиция е в ъ н - в ъ т р е /вътре - вън/. Тя е свързана със задължителен престой в затворено пространство. В единия разгледан случай това е стомахът на рибата за осъществяване на преход към новия статус на героя. Преход, който, както се вижда, е съпроводен също с преодоляване на пространство. И престоя на хайдутите в черква /пещера/- затворено пространство, свързващо звено между двата свята - за осъществяване на преход между две състояния в края на хайдушкия цикъл.

На тези пространствени отношения ще бъде отделено специално внимание. Тук акцентирам върху тях с оглед предполагаемото наличие на съхранени стари фолклорно - митологични представи и вероятната им връзка с организацията на хайдушката дружина като символично воинство.

В този смисъл, имайки предвид разгледаната семантика на образите, може да се допусне, че в хайдушкия фолклор от Сливенско са съхранени остатъци от представи, отнасящи се до посвещението, иновирали в образната му система. Тук ще припомня разгледаните в първа глава действия, свързани със „ставането“ на хайдушката дружина и нейното утвърждаване като такава. И най - вече онези, чрез които се избира войвода. Участието в състезанията за избор на вой-